

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 112/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa ██████████ ██████████ ██████████

██████████, proti postupu Mestského súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. B1-9T/3/2017 a jeho uzneseniu zo 16. decembra 2024 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 5. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Mestského súdu Bratislava I (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-9T/3/2017 a jeho uznesením zo 16. decembra 2024. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie.
2. Zároveň sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.
3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že mestský súd uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom pod sp. zn. B1-9T/3/2017 z 9. septembra 2024 podľa § 558 ods. 1 Trestného poriadku uložil povinnosť sťažovateľovi ako odsúdenému v trestnom konaní nahradiť odmenu a hotové výdavky uhradené štátom jemu ustanovenému obhajcovi v sume 659,96 eur.

4. Proti tomuto rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka mestského súdu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú samosudca mestského súdu napadnutým uznesením sp. zn. B1-9T/3/2017 zo 16. decembra 2024 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nie dôvodnú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v prvom rade namieta, že o jeho sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka z 9. septembra 2024 konal nepríslušný súd. Samosudcu, ktorý o riadnom opravnom prostriedku v konečnom dôsledku rozhodol, nepovažuje za nadriadený orgán, resp. súd vyššieho stupňa. Oprávneným konať a rozhodnúť bol v tomto prípade iba nadriadený Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Svoje presvedčenie sťažovateľ podporil poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov pod č. R 48/2014, z ktorého vyplýva, že predseda senátu súdu prvého stupňa, ktorému je predložená sťažnosť obvineného proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o povinnosti obvineného nahradiť trovy trestného konania, prípadne aj vrátane trov vzniknutých pribratím splnomocnenca poškodeného, nie je v pozícii „nadriadeného súdu“, ak sťažnosti nevyhovie, ale je povinný podľa § 190 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku sťažnosť predložiť nadriadenému súdu.

6. Podľa sťažovateľa tým, že o jeho sťažnosti nerozhodol výhradne nadriadený súd, bolo mestským súdom porušené jeho právo na nestranný súd podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

7. Porušenie práva na bezplatnú obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru sťažovateľ nachádza v skutočnosti, že napriek preukázaniu jeho nemajetnosti mu mestský súd uložil povinnosť trovy ustanoveného obhajcu nahradiť. Mestský súd sa tak „domáha prostriedkov, ktoré sťažovateľ nielenže nemá, ale ani nikdy mať nemusí“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namiatané porušenie práva na nestranný súd podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na bezplatnú obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B1-9T/3/2017 a jeho uznesením zo 16. decembra 2024 o povinnosti sťažovateľa nahradiť štátu jemu ustanovenému obhajcovi priznanú a vyplatenú odmenu a náhradu hotových výdavkov, ku ktorému malo dôjsť tým, že o riadnom opravnom prostriedku sťažovateľa nerozhodoval nadriadený krajský súd, a tým, že k povinnosti uhradiť trovy obhajoby bol zaviazaný napriek jeho nemajetnosti.

9. V prvom rade ústavný súd skúmal, či návrh sťažovateľa spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zistil, že sťažovateľ nie je zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1 a § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd uplatnením materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, a tým aj k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu (k tomu pozri aj II. ÚS 51/2017, II. ÚS 782/2014), vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, pristúpil k jej predbežnému posúdeniu napriek uvedenému nedostatku. Vyhodnotil totiž ústavnú sťažnosť ako

obsahovo natoľko zrozumiteľnú, že umožňuje v tejto veci realizovať jej predbežné prerokovanie (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, I. ÚS 71/2021).

10. V súlade so svojou stabilnou judikatúrou ústavný súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 dohovoru, v ktorých obsahu nie je zásadná odlišnosť (IV. ÚS 195/07), môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka (strany) konania na súdnu ochranu, resp. jeho právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. II. ÚS 56/05, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 23. 9. 1997 *Robins proti Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska*).

11. V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou, resp. dohovorom garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je však ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre zdržanlivý, vychádzajúc z toho, že problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o trovách konania pristupuje iba výnimočne (porovnaj m. m. IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, IV. ÚS 583/2018). To však ale neznamená, že takýmito rozhodnutiami by nemohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľov. Otázka náhrady trov konania dosahuje ústavnoprávnu dimenziu len vtedy, pokiaľ by bol v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu zo strany všeobecného súdu obsiahnutý prvok svojvôle alebo extrémneho rozporu s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prepiateho formalizmu), či celkom nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia. Takýto postup všeobecného súdu nemôže byť tolerovaný, lebo predstavuje v konečnom dôsledku zásah do základného práva účastníka (III. ÚS 634/2015).

12. Potrebné je tiež pripomenúť, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01). Úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť jednotlivca pred skutkovými a právnymi omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Arbitrárne rozhodnutie všeobecných súdov znamená najmä (i) extrémny nesúlad právnych záverov s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami, (ii) interpretáciu, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe, (iii) nerešpektovanie kogentnej normy (interpretáciu), ktoré je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, ako aj (iv) hodnotenie dôkazov vykonaných bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej novej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery (I. ÚS 413/2018).

III.1. K namietanému porušeniu práva na nestranný súd podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

13. Porušenie označeného práva sťažovateľ nachádza v tom, že o jeho sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka mestského súdu, ktorým bol zaviazaný nahradiť odmenu a hotové výdavky uhradené štátom jemu ustanovenému obhajcovi, rozhodoval samosudca tohto istého súdu,

a nie inštančne nadriadený krajský súd (súd vyššieho stupňa), a to napriek tomu, že jeho riadnemu opravnému prostriedku nevyhovelo.

14. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoje predošlé rozhodnutia vydané v obdobných veciach č. k. I. ÚS 43/2014-18 z 29. januára 2014 a č. k. IV. ÚS 249/2014-8 zo 16. apríla 2014, v ktorých rovnakú otázku [totožnú námietku porušenia zásady dvojinstančnosti konania pri uplatnení postupu podľa § 190 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku], ktorú ako spornú prezentuje aj sťažovateľ, preskúmal, posúdil a vyhodnotil tak, že postup, ako ho aj mestský súd uplatnil v aktuálnej veci sťažovateľa, je potrebné považovať za konformný s požiadavkami plynúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy [a tým aj z čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 71/97)]. Okrem spomenutých dvoch rozhodnutí ústavný súd akceptoval takýto postup všeobecných súdov aj v konaniach vedených pod sp. zn. I. ÚS 4/09, sp. zn. III. ÚS 137/09, sp. zn. I. ÚS 150/09, sp. zn. IV. ÚS 387/2011, sp. zn. I. ÚS 342/2012.

15. V predmetnej trestnej veci ústavný súd nezistil žiaden dôvod, aby sa od záverov predošlých označených rozhodnutí v tejto oblasti odchyľil, keď tieto vychádzali z rovnakej právnej úpravy a pri rozhodnutiach z roku 2014 aj z takmer identických skutkových okolností (na veci nič nemeniaci rozdiel spočíval iba v tom, že tam konajúci okresný súd rozhodoval o nahradení trov poškodenej v trestnom konaní).

16. Navyše, ústavný súd sa v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 249/2014 vysporiadal aj so závermi najvyššieho súdu uvedenými v rozhodnutí sp. zn. 5 Tdo 62/2013 z 20. novembra 2013 (zverejnenom pod č. R 48/2014), na ktoré sťažovateľ vo svojej argumentácii odkazuje, keď konštatoval, že najvyšší súd dovolanie tamojšieho sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu odmietol z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Tento záver zároveň preduroval, že najvyšší súd sa nemohol, a teda nemal zaoberať uznesením okresného súdu z vecnej stránky, a teda ani preskúmať jeho vecnú správnosť. Za týchto okolností ústavný súd považoval právny názor najvyššieho súdu za prinajmenšom zmätočný.

17. Vzhľadom na uvedené ústavný súd, pridŕžajúc sa svojej predošlej rozhodovacej činnosti, argumentáciu sťažovateľa spočívajúcu v námietke, že o jeho sťažnosti podanej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka mestského súdu nerozhodoval súd nadriadený, ale samosudca mestského súdu, hodnotí ako neopodstatnenú, keďže takýto postup bol aprobovaný explicitnou zákonnou úpravou, konkrétne § 190 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku, ktorá v zmysle judikatúry ústavného súdu zjavne nezasahuje do práva na nezávislé rozhodnutie, pretože účastník (strana) konania má zaručenú možnosť podať proti rozhodnutiu o náhrade trov konania vydanému vyšším súdnym úradníkom sťažnosť ako účinný prostriedok nápravy, o ktorom rozhoduje vždy sudca (obdobne pozri PL. ÚS 10/2019).

18. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť

porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

19. S prihliadnutím na dosiaľ uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.2. K namietanému porušeniu práva na bezplatnú obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru:

20. Aj otázkou uloženia povinnosti odsúdeného nahradiť odmenu a hotové výdavky uhradené štátom jemu ustanovenému obhajcovi pri zistení aktuálnej nemajetnosti odsúdeného sa ústavný súd v minulosti zaoberal (pozri napr. IV. ÚS 387/2011, I. ÚS 131/2016, I. ÚS 348/2023), avšak v obdobných veciach porušenie (základných) práv tam figurujúcich sťažovateľov nekonštatoval.

21. V teraz preskúmvanej veci samosudca mestského súdu na základe podaného riadneho opravného prostriedku proti prvostupňovému rozhodnutiu vytkol postupu a rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka nedostatočné preverenie majetkových pomerov sťažovateľa, ale tento nedostatok v konečnom dôsledku odstránil zistením aktuálnych majetkových a zárobkových pomerov sťažovateľa, z ktorých vyplynulo, že v čase od 27. februára 2023 do 30. júna 2023 bol pracovne zaradený a jeho čistá pracovná odmena predstavovala sumu 121,84 eur. Od 1. júla 2023 nebol pracovne zaradený a stav jeho osobného konta predstavoval k 28. októbru 2024 sumu 62,85 eur. Zároveň sťažovateľ uviedol, že má voči Zboru väzenskej a justičnej stráže neuhradené pohľadávky.

22. Napriek takto zistenému stavu samosudca konštatoval, že samotný momentálny nedostatok finančných prostriedkov a nemajetnosť sťažovateľa nie sú dôvodom na priznanie bezplatnej obhajoby. Ako vyplývalo z potvrdenia o majetkových a zárobkových pomeroch sťažovateľa, tento má potenciál sa aj v budúcnosti zamestnať počas výkonu trestu odňatia slobody, resp. po jeho prepustení na slobodu a uhradiť svoje záväzky. Zároveň samosudca uviedol, že po predpísaní pohľadávky voči sťažovateľovi môže tento využiť možnosť požiadať Justičnú pokladnicu Krajského súdu v Bratislave ako správcu pohľadávok súdov o povolenie splátok, resp. o oslobodenie od povinnosti uhradiť túto pohľadávku štátu.

23. Ústavný súd uznáva, že takýto výsledok dokazovania samosudcom skutočne mohol nastoliť otázku, či výrok rozhodnutia o povinnosti sťažovateľa nahradiť štátu vyplatenú odmenu a náhradu hotových výdavkov ustanovenému obhajcovi nie je v antagonickom vzťahu k uvedeným zisteniam mestského súdu, pretože *prima facie* sa to ako takým môže javiť. Práve táto okolnosť bola impulzom, ktorý viedol sťažovateľa k podaniu ústavnej sťažnosti.

24. Ústavný súd sa však stotožňuje s názorom, že pri zvažovaní majetkových pomerov odsúdeného na účel priznania nároku na bezplatnú obhajobu alebo obhajobu za zníženú náhradu nemožno bez ďalšieho vychádzať len z toho, či vlastní nehnuteľný alebo hnutel'ný majetok. Vždy je potrebné posúdiť komplexne všetky okolnosti a zistiť, či možno od odsúdeného vyplatenú odmenu a náhradu ustanovenému obhajcovi spravodlivo požadovať.

25. Samosudca pri svojom rozhodnutí akcentoval potenciál sťažovateľa zamestnať sa, a tak zmeniť svoju majetkovú (finančnú) situáciu. Z toho dôvodu prijal rozhodnutie (potvrdením uznesenia vyššieho súdneho úradníka) o uložení povinnosti sťažovateľa nahradiť štátu ustanovenému

obhajcovi vyplatenú finančnú sumu. Rovnako v uznesení sťažovateľa upovedomil o ďalšom postupe po predpísaní pohľadávky.

26. Ústavný súd na tomto mieste považuje za potrebné poukázať aj na príslušnú právnu úpravu:

26.1. Podľa § 4 ods. 11 zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vymáhaní súdnych pohľadávok“) justičná pokladnica môže na písomnú žiadosť povinného, ktorý nemôže svoj dlh riadne a včas plniť, uzavrieť s povinným písomnú dohodu o splátkach alebo o odklade platenia. V dohode o splátkach alebo o odklade platenia sa povinný zaviazuje zaplatiť súdnu pohľadávku naraz vtedy, ak nezaplatí niektorú splátku včas alebo ak sa zlepšia jeho ekonomické alebo sociálne pomery.

26.2. Podľa § 555 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ak bol obžalovaný právoplatne uznaný za vinného, je povinný nahradiť štátu vyplatenú odmenu a náhradu ustanovenému obhajcovi... ak nemá nárok na bezplatnú obhajobu alebo na obhajobu za zníženú náhradu...

26.3. Podľa § 558 ods. 2 Trestného poriadku pred rozhodnutím o povinnosti na náhradu trov trestného konania podľa § 555 ods. 1 písm. c) treba zistiť, či nie sú splnené podmienky na bezplatnú obhajobu... obhajobu za zníženú náhradu....

27. Z citovanej právnej úpravy vyplýva, že dôvodom prípadného neuloženia povinnosti nahradiť trovy obhajoby je to, že odsúdený má nárok na bezplatnú obhajobu alebo obhajobu za zníženú náhradu. Trestný poriadok pritom nestanovuje, aké sú podmienky nároku na bezplatnú obhajobu a je na zvážení a rozhodnutí príslušného súdu, aby túto otázku v okolnostiach tej-ktorej konkrétnej veci vyriešil. Podstatným pritom je, že § 555 ods. 1 písm. c) a § 558 ods. 2 Trestného poriadku napriek ich zneniu evokujúcemu opak nijako nebránia ani nevylučujú možnosť zisťovania nielen aktuálnych majetkových pomerov odsúdeného v čase prijímania rozhodnutia, ale aj skúmanie perspektívy týchto pomerov v budúcnosti. Inak povedané, ak je na základe zistených skutkových okolností dostatočne opodstatnené domnievať sa, že odsúdený (sťažovateľ) v racionálne akceptovateľnom období bude vzhľadom na svoje schopnosti a možnosti disponovať majetkom, ktorým by finančne pokryl nároky štátu voči nemu ako povinnému, spravodlivosť nebráni tomu, aby o povinnosti uhradiť tento nárok príslušný súd rozhodol aj v čase, keď aktuálna situácia povinného – odsúdeného okamžitú náhradu z jeho strany neumožňuje. Nie je preto dôvod, aby rozhodovanie o povinnosti nahradiť štátu trovy obhajoby bolo zúžené na stav nemajetnosti tak, ako to prezentuje sťažovateľ. Uvedený záver, že v tomto prípade sťažovateľa prichádzalo do úvahy zohľadnenie nielen jeho súčasného príjmového a majetkového stavu, ktorý mu neumožňoval nahradiť štátu trovy zastúpenia obhajcom, ale aj budúcej potenciálnej možnosti sťažovateľa, možno v danej veci oprieť o tú skutkovú okolnosť (vyplývajúcu z odôvodnenia napadnutého uznesenia), že sťažovateľ už bol v minulosti v ústave na výkon trestu zaradený do práce, a teda nemožno vylúčiť, že bude dosahovať príjem, ktorý mu umožní uloženú povinnosť splniť.

28. Takáto úvaha je zjavne akceptovateľná aj z dôvodu, že proti sťažovateľovi priznaná náhrada je osobitnou – súdnou pohľadávkou podľa § 2 písm. a) zákona o vymáhaní súdnych pohľadávok. Tento zákon oproti iným pohľadávkam stanovuje osobitné spôsoby upustenia od vymáhania, ktorých podstatou je sťažovateľom tvrdená nemajetnosť. Podľa § 4 ods. 4 tohto zákona možno upustiť od vymáhania pohľadávok, pri ktorých je pravdepodobné, že výťažok, ktorý by sa dosiahol, nepostačí ani na krytie nákladov spojených s jej vymáhaním; je zrejmé, že majetok povinného

nepostačí ani na čiastočné uspokojenie pohľadávky a najmenej v období troch rokov idúcich za sebou sa bezvýsledne vedie výkon rozhodnutia. Možnosť upustenia od vymáhania súdnej pohľadávky je priestorom na zohľadnenie tvrdenej nemajetnosti a zároveň okolnosťou, ktorá z ústavného pohľadu legitimizuje úvahu o tom, že možno zvážiť aj potencialitu možného príjmu sťažovateľa.

29. Nie bezvýznamná je teda skutočnosť, že v danom prípade výkon napadnutého rozhodnutia bude záležať od možnosti sťažovateľa. Ústavný súd považoval za spravodlivé, že pokiaľ sťažovateľ bude mať k dispozícii potrebné finančné prostriedky, dôjde k žiadanému výkonu rozhodnutia, a ak nie, rozhodnutie v konečnom dôsledku vykonané nebude. Od tejto spravodlivosti potom možno odvodiť ústavnú konformitu napadnutého rozhodnutia.

30. S prihliadnutím na uvedené možno v danom prípade vylúčiť porušenie práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru napadnutým uznesením mestského súdu, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

31. Nad rámec uvedeného ústavný súd pre úplnosť uvádza, že napriek tomu, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa nevyhodnotil ako opodstatnenú, považuje za nutné obom rozhodnutiam mestského súdu vytknúť ich prílišnú stručnosť a argumentačnú chatrnosť, keď v rámci odôvodnenia nevyužili priestor a problematiku vo vzťahu k podstate predmetu konania (aj keď išlo o rozhodnutie akcesorickej povahy) nevyčerpali v rozsahu, ktorý by dotknutému subjektu (sťažovateľovi), u ktorého nie je predpoklad detailnej znalosti príslušnej aplikovanej právnej úpravy, jasnejším a zrozumiteľnejším spôsobom priblížil účel, zmysel a konzekvencie tejto normatívy. V záujme presvedčivosti svojich rozhodnutí a tým aj v záujme vyššej kvality poskytovania ochrany základným právam dotknutých osôb bude prínosné, ak mestský súd bude v budúcnosti ním prijaté závery odôvodňovať akceptabilnejšie.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

32. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom je potrebné poznamenať, že ústavný súd môže v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. III. ÚS 265/2014).

33. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že v danej veci nie je daná jeho právomoc, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, uvedený záver zároveň znamená, že v danej veci ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda nie je splnený jeden z predpokladov na vyhovie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

34. Vzhľadom na výsledok posúdenia tejto ústavnej sťažnosti ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III odôvodnenia tohto uznesenia) je evidentné, že išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, teda v danom prípade neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu ústavný súd tejto žiadosti sťažovateľa (podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nevyhovел (bod 2 výroku uznesenia).

35. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. februára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu